ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Kral Drozdi brada.pdb

**PDB Name:** Král Drozdí brada
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 17.6.2002
**Modification Date:** 17.6.2002
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

# Král Drozdí brada

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Jeden král měl dceru, byla nad míru krásná, ale velmi pyšná a zpupná, že ji žádný nápadník nebyl vhod. Proti každému něco měla a tropila si z nich posměšky. Jednou král pořádal velkou slavnost a sezval z blízka i dálky všechny ženitby chtivé muže. Pak se seřadili do řady podle stavu a hodnosti, nejprve králové, pak vévodové, knížata, hrabata, baroni a zemani. A královské dcera kolem té řady přecházela a na každém mouchy hledala.

První byl příliš tlustý: "Jako vinný sud!" řekla.

Druhý příliš dlouhý: "Ten nemá konce".

Třetí zase krátký: "To je prcek."

Čtvrtý bledý: "Ten je bílý jako smrt."

Pátý příliš červený: "Ten je rudý jako kohout."

Šestý nebyl dost zralý: "To je ale zelenáč."

Na každém našla něco směšného, až se konečně dostala ke králi, který stal na konci řady a jehož brada byla trochu křivě rostlá.

"Ach, povídejme," zvolala: "tenhle má bradu jako drozdí zobák."

A od toho času tomu králi nikdo jinak neřekl, než Drozdí brada.

Ale starý král, když viděl, že jeho dcera nedělá nic jiného, než se lidem vysmívá, a všechny ženichy, které on svolal, odmítá, velmi se rozhněval a takový slib učinil, že princeznu prvnímu žebrákovi, který do dveří vejde, za ženu dá,.

Tu přišel potulný pěvec v rozedraných a špinavých šatech, zazpíval králi a princezně a když byl skončil, žádal almužnu. Ale král mu řekl:

"Tvůj zpěv se mi tak líbil, že ti svoji dceru za ženu dám."

Princezna se velmi polekala, ale král řekl: "Já jsem učinil slib dát tě prvnímu žebrákovi, a také ho splním."

Nebylo zbytí, poslali pro faráře a ten musel princeznu s potulným pěvcem ihned oddat.

Když se tak bylo stalo, řekl král:

"Nyní tu nemůžeš déle zůstat, teď si žebrákova žena a musíš svého muže následovat."

A potulný pěvec ji vyvedl za ruku ven; museli pěšky putovat. Když šli přes hluboký les, zeptala se princezna:

"Komu patří tento les?"

"Ten patří králi, co mu Drozdí brada říkají; mohl být tvůj, kdybys si ho vzala."

"Ach já nebohá, měla jsem si toho krále vzít."

Tu putovali lukami, a princezna se opět ptala:

"Koumu patří ty louky?"

"Ty patří králi, co mu Drozdí brada říkají; mohly být tvoje, kdybys si ho vzala."

"Ach já nebohá, měla jsem si toho krále vzít."

Konečně přišli do velkého města a ona se opět ptala:

"Komu patří to obrovské město?"

"To patří králi, co mu Drozdí brada říkají; mohlo být tvoje, kdybys si ho vzala."

"Ach já nebohá, měla jsem si toho krále vzít."

"To se mi málo líbí," řekl potulný pěvec: "že si stále jiného za muže přeješ. Copak já ti nejsem dost dobrý?"

Konečně přišli k malé chaloupce a princezna zvolala: "Ach bože, jak je ta chaloupka malé, komu může tak ubohý dům patřit?"

Potulný pěvec odpověděl: "To je můj a tvůj dům, kde budeme teď společně žít."

Musela se sehnouti, když chtěla vejít dovnitř: "Kde jsou sloužící?" zeptala se.

"Jací sloužící?"zasmál se její muž:"sama musíš vše obstarat, rozdělej oheň a postav vodu, uvaříš mi něco k jídlu; jsem hladový a unavený."

Ale princezna neuměla ani rozdělat oheň ani vařit, a tak musel její muž sám přiložit ruku k dílu, aby to alespoň k jídlu bylo. Když svoje skrovné jídlo snědli, ulehli ke spánku. Ráno ji však brzičko probudil, neboť se musela o domácnost postarat.

Pár dní žili tímto nuzným způsobem, až snědli vše, co doma měli.

Tu řekl muž: "Ženo, takhle to dále nejde, abys jedla a nic nevydělala, Budeš plést košíky."

Vyšel ven, nařezal vrbové proutí a přinesl jí ho domů. Tu počala plésti košík, ale tvrdé proutí ji rozpíchalo její hebké ruce dokrvava.

"Vidím, že takhle to nepůjde,"řekl jí muž: "raději budeš příst, možná ti to půjde lépe."

Sedla si tedy ke kolovrátku a zkoušela přísti, ale pevná nit ji brzy rozřezala jemné prsty, že přízi krev barvila.

"Víš, co ty?" pravil muž: "Ty se k žádné práci nehodíš; s tebou sem to tedy vyhrál. No vyzkoušíme, jestli zvládneš prodávat hrnce a hliněné nádobí. Sedneš si na trh a budeš zboží nabízet."

Tu si byla princezna pomyslila, ze až ji lidé z otcovy říše na rynku uvidí, budou se jí krutě vysmívat. Ale nic nepomohlo, musela se podrobit, pokud nechtěla umřít hlady. Zpočátku to šlo dobře, když lidé viděli, tak krásnou ženu prodávat, kupovali od ní její zboží a platili, co si řekla, mnoho krát domů peníze přinesla a s nové hrnce na trh zase odnášela. Nyní žili z toho výdělku, a dlouho se jim celkem dařilo, prodávala nádobí, které muž vyrobil.

Jednou si sedla na roh náměstí a prodávala, když tu najednou na rynk vjel opilý husar a rovnou do jejích hrnců, že za malou chvíli všechny na tisíc kusů roztříštěny na zemi ležely. Začala plakat a bála se, co si teď počne, co tomu její muž řekne. Běžela domů a to neštěstí mu vypověděla.

"No a kdo ti radil sedat si zrovna na roh náměstí ? s hliněným nádobím?" káral ji muž: "Zanechej toho nářku, vidím, že se k žádné pořádné práci nehodíš. Byl jsem právě na zámku a ptal jsem se, zda tam nepotřebuji děvečku do kuchyně, a oni mi slíbili, že tě přijmou, alespoň někdy přineseš i něco dobrého k jídlu."

Nyní byla princezna děvečkou v kuchyni, musela byt k ruce kuchaři a dělat ty nejhorší práce. Měla ve dvou taškách hrnce, a když šla domů, naplnila ty hrnce zbytky a ty pak doma jedli. Tu se bylo událo, že se slavila svatba nejstaršího královského syna. Tu se zvědavá princezna vydala nahoru, postavila se před dveře sálu a chtěla se kouknout. Když byla zažehnuta světla a hosté se jeden krásnější druhého začali scházet, všichni v nádheře a přepychu, tu si byla na svůj smutný osud, který si jen svou pýchou a zpupnosti byla přivodila, pomyslila a do srdce ji vstoupil smutek.

Z vybraného jídla, které bylo do sálu sem a tam nošeno, ji občas sluhové pár drobtů hodili, ona to do hrnců dávala, aby to později domů donesla. Ale pojednou vyšel ven královský syn, byl oblečen v sametu a hedvábí, měl kolem krku zlatý řetěz, a když byl viděl ve dveřích krásnou ženu stát, popadl ji za ruce, že s ní tancovat chce. Ale ona se zpěčovala a polekala se velmi, neboť viděla, že ten princ je sám král Drozdí brada, který se o ni ucházel a z kterého si byla posměch činila. Ale její zpěčování nebylo k ničemu, král ji vtáhnul dovnitř do sálu.

Tu se jí přetrhla tkanice, na které tašky visely, hrnce se na podlahu vysypaly, polévka vytekla a zbytky se kolem rozlétly. A když to lidé viděli, nastal všeobecný smích a posměšky k ní zalétaly, že tak zahanbena byla, že si přála tisíc sáhu hluboko pod zemí býti. Vyběhla ze dveří a chtěla utéci pryč, ale pod schody ji zadržel nějaký muž a vlekl zpět. A když se na něj byla lépe podívala, viděla, že je to opět král Drozdí brada.

Přátelsky řekl: "Neboj se, já jsem ten potulný pěvec, s kterým jsi v tom nuzném domku žila, z lásky k tobě, jsem se přestrojil; a ten husar, který ti hrnce rozbil, to jsem byl také já. To všechno se stalo proto, abych tvoji pýchu překonal a tebe potrestal, že ses mi vysmívala."

Tu princezna hořce zaplakala: "Já jsem se velkého bezpráví na tobě dopustila a nejsem hodna toho být tvojí ženou."

Ale princ řekl: "Neblázni, má milá! Zlé dny jsou za námi, nyní budeme slavit opravdovou svatbu."

Tu přiběhly komorné, oděly jí do nádherných šatů; přijel i její otec s celým dvorem a požehnal ji k jejímu sňatku s králem Drozdí bradou. A žili šťastně až do smrti..